

Roba de segona mà

USAt, ¡molt millor!

La roba gastada comença a sortir de la marginalitat, impulsada sobretot pels anuncis de grans marques que ens omplen la vida de James Deans, Elisabeths Taylors i d'*Easy riders* urbans amb dutxa calenta cada matí. La por de l'anonimat invita al safari.

Llibres, cotxes, televisors, ordinadors... de segona mà, són adquirits sense gaires prejudicis quan la butxaca hi obliga. Són ofertes habituals que hom pot trobar en diaris, revistes especialitzades, cartells universitaris o simples pasquins de carrer.

Però comprar roba de segona mà és, encara avui al nostre país, i a diferència d'altres ciutats europees, un problema de cultura. Vestir-se amb la roba que ha portat una persona absolutament desconeguda no fa gaire gràcia. Així i tot, i a ritme lent, la cosa canvia. I la moda comença a guanyar terreny a les manies en aquesta guerra anomenada consum.

Tot plegat fa que les botigues que es dediquen a aquest gènere no proliferin gaire. N'hi ha, però, un ventall prou divers.

USA & CO.

Atesa aquesta manca de costum —potser també propiciada per la desconexió— que hi ha al nostre país de comprar aquest tipus de roba, la principal dificultat amb què topen les persones que decideixen de muntar un d'aquests negocis és el de proveïment. La cosa més normal és de recórrer a majoristes: bé nord-americans, bé holandesos, francesos, belgues, anglesos o italians. En tots aquests països, aquesta llei de botigues ja hi tenen una llarga tradició.

La cadena comença, almenys pel que fa a Europa, en una xarxa legal de grans majoristes que tenen els principals clients als països del Tercer Món. Clients d'aquests són un segon esglaó de majoristes que fan la primera selecció de roba. I d'aquí a les botigues, per més que pugui haver-hi encara un tercer esglaó, que en faria una tria molt especialitzada.

Un problema afegit és el de la renovació del producte, que en el cas de les botigues de roba és molt important a l'hora de mantenir viva l'addicció dels clients. Això fa que aquests petits empresaris s'hagin de

Els texans son una de les peces de roba que més es venen en les botigues de segona mà.

RAFA GIL

¿Com fugir de la selva?

Als Països Catalans podem trobar roba de segona mà a molts indrets: de botigues especialitzades als típics mercats que inunden les nostres places qualsevol dia de la setmana.

A Palma de Mallorca es pot trobar roba de tota mena al **Mercat de la Plaça d'en Pere Garau**, el dimecres, el dijous i el dissabte, o al "*baratillo*" conegut per **SesAVINGudes**, cada dissabte al matí.

A València, també hi ha els mercats que es fan als barris, com per exemple els del **Cabanyal**, l'**avinguda del Cid**, **Russafa** o **Pelai**, entre altres. I dues botigues: **El Vaivén** (carrer de Borrull, 17) i **El Lagarto** (carrer de Borrull, 15). Sobretot per a amants del pop, que hi trobaran roba i accessoris.

A Barcelona, a més dels **Encants** clàssics, al mercat de les Glòries, que obre el

dilluns, el dimecres, el divendres i el dissabte, de vuit del matí a set del vespre, hi ha aquestes botigues: **USA2**, amb dues botigues (carrer de Verdi, 9 i Galeries Ferrissa, la Planta); **Lailo** (Riera Baixa, 20); **Argot** (carrer de l'Hospital); **Moby Dyck** (carrer de la Cera); **La Divina**

Comèdia (carrer d'en Camp); **La Luna** (al mercat de la Portaferrissa); **Mr Dolar** (carrer del Call), i **Barra de Ferro** (carrer de la Barra de Ferro).

A Perpinyà, on aquestes botigues funcionen pel sistema de dipòsit, no són cap novetat, fa prop de quinze anys que funcionen. Hi ha les següents: **Dipòsit-Venda**

(carrer dels Cordoners, 7); **Fringados** (carrer de Bartissol); **Cloé-Boutique** (carrer de Camille Desmoulins), i **Machin/Trocchouette** (carrer de Bartissol). Aquesta darera, de roba de segona mà per a nens i nenes.

J. M.

desplaçar sovint als països on solen comprar. Primerament, perquè, si no ho fan, els majoristes els solen enviar el que volen, i segonament, perquè l'experiència d'algunes de les primeres botigues que van sorgir al nostre país, a principi de la dècada dels vuitanta, els ha valgut d'exemple. Algunes funcionaven força bé fins que els propietaris van delegar en una persona no sòcia aquesta tasca de sortir a buscar el producte. I el negoci es va ensorrar.

La solució demana o bé de tenir estoc o bé de tenir un parell de botigues per a poder fer ballar la roba d'un lloc a l'altre cada dues setmanes.

Els principis d'aquestes botigues van ser durs, però algunes de les que es van instal·lar fa tres anys o quatre comencen a funcionar força bé. La roba gastada és moda. I cada dia més, les grans marques de texans, refrescos... omplen els televisors de nous James Deans i d'Elisabeths Taylors, a cavall d'alguna moto a la recerca de la llibertat. La moda *Nueve semanas y media*, que ens ha envaït d'uns anys ençà, deixa pas a aquests genets urbans disfresats d'*Easy riders* amb dutxa d'aigua calenta cada matí.

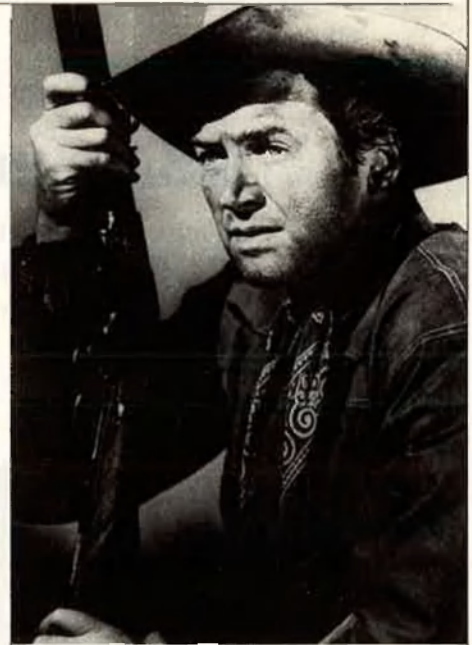
PER LLOGAR I VENDRE

De botigues, n'hi ha poques, però van des d'estils tan diversos com USA2 —una botiga que van muntar dues noies al carrer de Joan Blanques al barri de Gràcia, a Barcelona, fa prop de cinc anys, i que, paradoxes de la vida, ara toquen en un grup de noies conegut per Draps Bruts—, que es dedica quasi exclusivament als pantalons i a les jaquetes, bé de pell o bé de roba texana, fins a Lailo, que té roba per vendre o per llogar.

Natàlia i Josep, que són els propietaris d'USA2 des de fa tres anys, importen roba dels EUA i d'Itàlia, sobretot, "però molta gent ens porta jaques de pell i pantalons fets malbé, així que també fem molts sargits".

Jordi, l'encarregat de Lailo —espai interactiu situat al Raval barceloní—, que es proveeix bàsicament a Holanda, explica que, "a més de vendre roba, també en lloguem, sobretot a artistes, a músics de carrer que algun dia volen fer alguna cosa especial i a productores de vídeo". Aquest multiespai disposa també d'un taller de comunicació i de desenvolupament de la creativitat i d'una tisaneria.

Però totes aquestes botigues tenen una cosa en comú: l'anomenat sistema de dipòsit, que afecta la roba que els fa arribar gent de la mateixa ciutat. Ells s'encar-

Imitar els ídols també porta a comprar roba de segona mà.

ARXIU

reguen d'arreglar-la i de vendre-la. Un cop una d'aquestes peces venuda, una part és per al botiguer i l'altra per al propietari.

CRISIS, WHAT CRISIS?

Pensar que aquestes botigues només compten amb una clientela marginal és del tot erroni. "Hi ha gent de tota casta, però en ve molta de peles, perquè hi troben roba gastada en molt bon estat, o peces úniques, com jaques texanes Levi's de fa vint anys, de mànega estreta, que ja no es fan", assegura Natàlia, d'USA2. I Josep afegeix: "Mira, tenim una jaqueta Levi's que té trenta anys. Els japonesos paguen de cent vint mil a dues-centes mil pessetes per una peça així." "L'altre dia vam veure una pel·lícula del James Stewart i en portava una d'igual", apunta Natàlia. La roba de segona mà pot ser fins un 50% més barata. Encara que això depèn de la peça. Levi's gastats i tenyits per 6.500 pessetes. O per 3.000. *From USA, of course.*

La clientela va des d'un senyor gran que busca uns pantalons per anar a muntanya, fins a una *bollicao* que té una autèntica baralla amb sa mare per comprar-se'l, o gent establerta que busca aquesta mena de roba per a quan surt de la feina. ¿Roba per a temps de crisi? Sí, però no sols això. "També és una forma d'aconseguir una estètica personal d'una manera fàcil i més barata", assegura Jordi, de Lailo. La por de l'anonimat invita al safari. Ara, la majoria de clients són estrangers que porten l'hàbit del seu país.

Joan Marí